

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593501568/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

De kom ogsaa saa samvittighedsfuldt som Sol og Sangfugle, og jeg var inde hos dem; men Skjæbnen havde fundet, at jeg nu var gammel nok til ikke at nyde Lykken uforstyrret.

Netop medens Jord og Himmel lyste om mig, begyndte det at tage sig underlig mørkt ud i Brevene hjemmefra. Alle syntes at være vel; men mellem Linierne laa noget ubestemt Ængstende. Jeg skrev til Ritmesteren, fordi jeg mente, at han paa sin Vis vilde give mig Oplysning; men han svarede ikke. En Dag, da jeg vilde ud med nogle Kammerater og spille Langbolt, sagde Justitsraaden med en egen Tone: »Naa, Du vil ogsaa spille Bolt; det gjør de nok bedre hjemme.« Jeg vilde ikke spørge ham, om han mente Noget dermed, fordi jeg ikke af ham vilde erfare noget Ubehageligt; men jeg skrev strax til Fader og spurgte, om der var Noget i Veien. Han svarede efter et paafaldende langt Ophold, at han havde havt nogle Fortrædeligheder; men det vilde være for vidtløftigt at omtale dem, og jeg kunde heller ikke forstaae dem; jeg skulde blot ikke lade mig forstyrre i mine Studier; han kunde næsten ønske, at jeg ikke kom hjem i Ferien, »skjøndt Du veed nok, min egen, kjære Dreng, at jeg ikke siger det, fordi jeg ikke længes efter Dig, eller fordi Nogen kan være mig kjærere at have om mig.« Selv om der havde været et Forbud, var jeg ikke bleven hjemmefra. Dengang var det for mig, som om Ondt maatte gaae af Veien, hvor jeg kom.

Hvad der var i Veien, har jeg aldrig erfaret fuldstændig og nøiagtig, og kunde det være blevet oplyst i alle Enkeltheder, vilde sandsynligvis en vis Mand ikke have faaet Lov til at gaae saa rolig i sin Grav, som han sluttelig kom til, efter menneskelige Øine at dømme. Det synes at have gjældt om en meget betydelig Sum, som Fader havde optaget i Gaarden for at forbedre og fornye Driften, og som han gav Kvittering for, men aldrig fik udbetalt. Hvorledes dette havde været muligt, var netop Spørgsmaalet; af Mange blev det betvivlet, af Andre blev det, hvis de ikke tvivlede, lagt Fader til Last som en uforvarlig Uforsigtighed, medens det var at mærke paa Fader, efter senere Ytringer overfor os Børn, at han følte sig uskyldig heri og betragtede sig som Offer for en Underfundighed, man ikke kunde væbne sig imod. En Version var, at Ritmesteren skulde have overbragt Vedkommende Papirerne og faaet Summen udbetalt, men ikke været ædru, da han red hjem, og have tabt den. Fader benægtede Muligheden heraf.